

N:o 6.

Ank. till Riksd. Kansli den 27 Jan. 1870, kl. 6 e. m.

Kongl. Maj:ts nådiga Skrifvelse till Riksdagen, i anledning af åtskilliga vid sistförflutna riksdag beslutade lagförändringar; Gifven Stockholms Slott den 7 Januari 1870.

Då nedannämnda af sednast församlade Riksdag beslutade lagförändringar, öfver hvilka Kongl. Maj:t ej kunnat fatta och meddela Sitt nådiga beslut innan Riksdagen åtskiljdes, ej heller sedermera blifvit af Kongl. Maj:t i nåder antagna, vill Kongl. Maj:t nu, i öfverensstämmelse med 87 § Regeringsformen, underrätta Riksdagen om de skäl, som därför utgjort hinder.

I underdånig skrifvelse den 14 Maj 1869 har Riksdagen anført, hurusom nu gällande konkurslag lemnade rum för ett ofta öfverklagadt missbruk, bestående deri, att edgångsyrkande framställdes utan giltig anledning, under beräkning att en eller annan borgenär, mot hvilken detsamma vore riktadt, skulle förblifva okunnig derom, försumma edgången och således gå miste om utdelning i massan; att dessutom för edgångens fullgörande olägenheter ofta kunde möta derigenom att borgenär, i anseende till de långa mellantiderna för domstolarnes sammanträden på landet, måste företaga en lång och kostsam resa till närmaste stad, för att der aflägga eden; att, beträffande villkoren för ackords godkännande, klagan vid sistförflutna likasom vid föregående riksdagar förekommit öfver de rättsförnärmande missbruk, hvartill de i konkurslagen angående detta ämne meddelade stadganden gåfvo anledning; samt att Riksdagen i anledning häraf för sin del beslutat en författning, hvarigenom förordnades, att 86, 87, 88, 90 och 104 §§ i Konkurslagen af den 18 September 1862 skulle erhålla den förändrade lydelse, som den underdåniga skrifvelsen utvisar.

Emot detta förslag, hvaröfver Stats-Rådet och Högsta Domstolen blifvit hörda, har blifvit anmärkt, att åberopade 104 § i konkurslagen, efter den lydelse Riksdagen deråt föreslagit, icke skulle komma att innehålla det i densamma genom För-

Bih. till Riksd. Prot. 1870. 1 Saml. 1 Afd. 3 Häft.

ordningen den 12 September 1868 gjorda tillägg derom att fastställelse af ackord må vägras på den grund, att säkerhet saknas för ackordets fullgörande.

På grund häraf och då det förslag till författning, som Riksdagens skrifvelse innefattade, icke kunde annorlunda än i sin helhet godkännas, har Kongl. Maj:t funnit sig förhindrad att bifalla Riksdagens förslag.

Vidare har Riksdagen, i underdånig skrifvelse den 13 Maj 1869, med förmälan hurusom de olägenheter, som härflöto deraf att i de särskilda orterna ej funnos kända personer, till hvilka parter och rättsökande med tillförsigt kunde vända sig i sina rättsangelägenheter, ofta öfverklagats och blefvo med en tilltagande utveckling af handel och rörelse alltmera kännbara, tillkännagifvit, att Riksdagen för sin del beslutat en författning af följande lydelse:

»Såsom tillägg till hvad lagen i 15 Kapitlet Rättegångs-balken angående laga fullmäktig innehåller, förordnas som följer:

Vid hvarje allmän domstol skola minst två skicklige män bemyndigas att såsom fullmäktige tillhandagå parter, som dem anlita. Dessa fullmäktige skola nämnas, vid Hofrätt och Underrätt af Rätten själf, och vid Högsta Domstolen af Konungens Nedre Justitie-revision.»

Emot detta förslag, hvaröfver Stats-Rådet och Högsta Domstolen blifvit hörda, är vordet anmärkt: att, enligt hvad Riksdagens skrifvelse omförmälar och den föreslagna lagtexten innebär, domstols bemyndigande för vissa personer att såsom fullmäktige tillhandagå parter måste antagas innefatta domstolens vitsord om dessa personers egenskaper för ett sådant kall icke blott i afseende å den skicklighet, som på grund af domstolens erfarenhet kunde bedömas, utan ock i afseende å deras moraliska egenskaper och pålitlighet; att en förmodan att inom alla domstolars verkningskrets eller i närheten deraf städse skulle finnas två män, som, af domstolen kände, kunde förtjena ett sådant dess omdöme och vore villige att slikt uppdrag sig åtaga, syntes icke böra, såsom förslaget innebär, tagas till grund för ett ovilkorligt *åläggande* för domstolarne att meddela ett bemyndigande till sakförarekallet, på sätt förslaget innehåller; och att den föreslagna lagen sannolikt icke kunde i en stor del af riket verkställas utan en den rätta meningen illa motsvarande tolkning, till följd hvaraf den genom domstolarnes bemyndigande rekommenderade sakförareklassen kunde komma att betydligt uppblandas med ingenting mindre än kunnige och rättsinnade män.

Med afseende å hvad sålunda blifvit anmärkt har Kongl. Maj:t funnit sig icke kunna bifalla Riksdagens ifrågavarande förslag.

Riksdagen har uti skrifvelse den 13 Maj 1869 förmält, att Riksdagen, hos hvilken framställningar blifvit gjorda om förändrade stadganden angående främmande kristna trosbekännare och deras religionsöfning, efter öfvervägande af detta viktiga ämne funnit åtskilliga ändringar i nu gällande Kongl. Förordningen den 23 Oktober 1860 vara af behofvet påkallade samt i följd deraf för sin del beslutat utfärdande af en författning i ämnet af den lydelse, det underdåniga förslaget innehåller.

I afseende å detta förslag, öfver hvilket Stats-Rådet och Högsta Domstolen blifvit hörda, är vordet anmärkt, att i förslaget berördes ämnen, som borde hänföras till kyrkolag, och att detsamma förty icke kunde utan Kyrkomötets samtycke oförändradt antagas; Och har Kongl. Maj:t på grund häraf och då Kongl. Maj:t ej funnit skäl kalla Kyrkomöte, som så nyligen varit församladt, att åter före nästa riksdag sammanträda, funnit skäligt låta Riksdagens nu väckta lagförslag få förfalla. Emellertid, när det synts lämpligt att vid en ny lagstiftning ordnandet af främmande trosbekännares ställning till Staten gjordes till föremål för en lag, som helt och hållet blefve oberoende af Kyrkomötets samtycke, men dels det här för erforderliga frånskiljande af vissa delar i nu gällande författning vore förenadt med synnerliga svårigheter, innan kyrkolagens omfång blifvit närmare bestämdt än som nu vore fallet, och dels det vore att befara, det ett lagförslag i ämnet, hvilket upptog endast sådana bestämmelser, som ostridigt fölle utom Kyrkolagen, ej skulle finnas motsvara det af Riksdagen åsyftade ändamål, om icke på samma gång kyrkolagen affattades så, att den icke innefattade hinder för åtskilliga af de förändringar Riksdagen åsyftat, har Kongl. Maj:t öfverlemnadt Riksdagens skrifvelse till Kyrkolags-komitéen, för att vid affattande af de stadganden i kyrkolagen, som med förevarande ämne ega sammanhang, taga de af Riksdagen föreslagna ändringar i öfvervägande.

Kongl. Maj:t förblifver Riksdagen med all Kongl. nåd och ynnest städse välbevågen.

CARL.

Louis De Geer.

Utdrag af Protokollet öfver Justitie-departements-ärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen uti Stats-Rådet å Stockholms Slott Fredagen den 7 Januari 1870,

i närvaro af:

Hans Excellens Justitie-statsministern, Herr Friherre *De Geer*,
Hans Excellens Statsministern för Utrikes Ärendena, Herr Grefve *Wachtmeister*,
Statsråden: Friherre *af Ugglas*,
Bredberg,
Thulstrup,
Carlson,
von Ehrenheim,
Berg,
Adlercreutz.

Hans Excellens Herr Justitie-statsministern uppläste till justering ett, i öfverensstämmelse med förut på Stats-Rådets enhälliga tillstyrkande fattade nådiga beslut, uppsatt förslag till Skrifvelse till Riksdagen i anledning af åtskilliga vid sistförflutna riksdag beslutade lagförändringar;

Och tacktes Hans Maj:t Konungen, enligt Stats-Rådets tillstyrkande, gilla berörde förslag, sådant det finnes detta protokoll bilagdt, och förordnade att Skrifvelse skulle i öfverensstämmelse dermed till Riksdagen aflåtas.

Ex protocollo
Oscar David Egge.